Dilluns 1 d'Advent

Text de l'Evangeli (*Mt* 8,5-11): En aquell temps, Jesús havent entrat a Cafarnaüm, se li acostà un centurió pregant-lo, i dient: «Senyor, el meu criat jeu a casa, paralític, i pateix molt». I li diu: «Jo vindré i el curaré». I responent el centurió, diu: «Senyor, no soc digne que entris sota el meu sostre, però digues-ho només de paraula i el meu criat es guarirà. Perquè també jo soc home posat sota una potestat, i tinc soldats sota meu, i dic a aquest: "Ves", i va; i a l'altre: "Vine", i ve; i al meu servent: "Fes això", i ho fa».

I havent-ho sentit Jesús, quedà admirat, i digué als qui el seguien: «En veritat us dic: en ningú, a Israel, no he trobat una fe tan gran! Us dic que molts, d'orient i d'occident, vindran i s'asseuran a taula amb Abraham i Isaac i Jacob en el regne dels cels».

© Albada Editorial / evangeli.net

«En veritat us dic: en ningú, a Israel, no he trobat una fe tan gran!»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui, Cafar-Naüm és la nostra ciutat i el nostre poble, on hi ha persones malaltes, conegudes unes, anònimes altres, sovint oblidades a causa del ritme frenètic que caracteritza la vida actual: carregats de feina, anem corrent sense parar i sense pensar en aquells que, per raó de la seva malaltia o d'una altra circumstància, queden al marge i no poden seguir aquest ritme. Tanmateix, Jesús ens dirà un dia: «Sempre que ho féreu a un d'aquests germans meus petits, a mi m'ho féreu"» (Mt 25,40). El gran pensador Blaise Pascal recull aquesta idea quan afirma que «Jesucrist, en els seus fidels, es troba a l'agonia de Getsemaní fins a la fi dels temps».

El centurió de Cafar-Naüm no s'oblida del seu criat prostrat al llit, perquè l'aprecia. Malgrat ser més poderós i tenir més autoritat que el seu servent, el centurió agraeix tots els seus anys de servei i li té una gran estima. Per això, mogut per l'estima, s'adreça a Jesús, i en presència del Salvador arriba a fer una extraordinària confessió de fe, recollida per la litúrgia Eucarística: «Senyor, no soc digne que entris sota el meu sostre, però digues-ho només de paraula i el meu criat es guarirà» (Mt 8,8). Aquesta confessió es fonamenta en l'esperança; brolla de la confiança posada en Jesucrist, i alhora també del seu

sentiment d'indignitat personal, que l'ajuda a veure la seva pobresa.

Només ens podem atansar a Jesucrist amb una actitud humil, com la del centurió. Així podrem viure l'esperança de l'Advent: esperança de salvació i de vida, de reconciliació i de pau. Solament pot esperar aquell que reconeix la seva pobresa i és capaç d'adonar-se que el sentit de la seva vida no està en ell mateix, sinó en Déu, tot posant-se a les mans del Senyor. Atansem-nos confiadament al Crist i, alhora fem nostra la pregària del centurió.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Què pensem que Jesús va lloar en la fe del centurió? La humilitat. La humilitat del centurió va ser la porta per on el Senyor entrà» (Sant Agustí)

- «El Senyor es va meravellar d'aquest centurió. Es va meravellar de la fe que tenia. Per això no només va trobar al Senyor, sinó que va sentir l'alegria d'haver estat trobat pel Senyor. És molt important!» (Francesc)

- «Davant la grandesa d'aquest sagrament, el fidel no pot fer altra cosa que repetir, amb humilitat i amb una fe ardent, les paraules del Centurió: 'Senyor, no sóc digne que entreu a casa meva; digueu-ho només de paraula, i serà salva la meva ànima' (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1386)